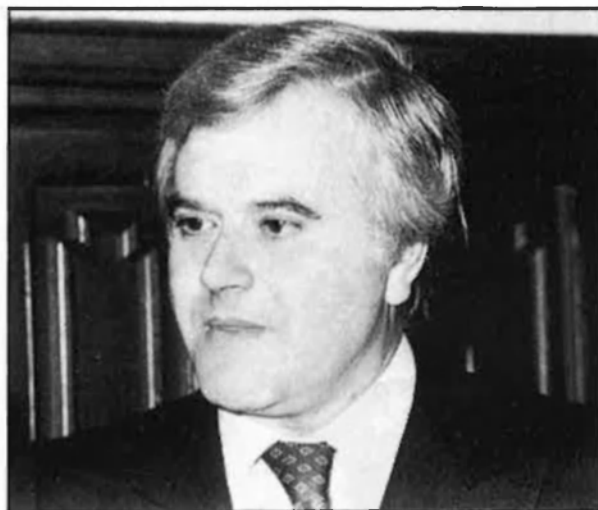

Uns pressupostos antipàtics

En el debat sobre els Pressupostos de la Generalitat valenciana —l'últim de les Corts valencianes en 1985— es van discutir dues esmenes a la totalitat, corresponents als dos grups d'oposició presents fins ara al parlament autònom: el de Coalición Popular i el comunista. Totes dues foren rebutjades.

D. R.

La dreta posà especial èmfasi en allò que va considerar una «falta d'autèntica austeritat», sobretot pel que fa a la maquinària burocràtica de la Generalitat (amb la demanda de reduir-ne les despeses corrents en més de 2.000 milions). La insuficiència de les inversions reals i allò que van qualificar com a «insolidaritat amb les comarques més pobres» completaren, a grans trets, la línia d'argumentació del portaveu popular, Francisco Martínez Clausich.

Els comunistes, d'altra banda, a través del diputat José Galán, en una intervenció més incisiva, denunciaren l'actitud del govern central en retallar el finançament autonòmic, criticaren la falta de plasmació efectiva que en els pressupostos han trobat problemes de tanta entitat com ara l'atur, la reconversió industrial o els desequilibris socials, i recordaren que al País Valencià és on la relació entre inversió pública i població absoluta ofereix un pitjor nivell.

La defensa que el socialista Víctor Fuentes féu del projecte de pressupostos, tractant de desmentir amb xifres concretes algunes de les afirmacions de l'oposició, i l'explicació del conseller d'Economia i Hisenda, Antoni Birlanga, que volgué demostrar el manteniment dels objectius que havien estat marcats en el Pla Econòmic Valencià (PEV), no aconseguiren dotar el debat d'un major interès.

En realitat, de les declaracions dels consellers i dels polítics socialistes, es desprèn una manifesta confiança en

la fixació del model definitiu de finançament autonòmic com a solució immediata a les restriccions que han hagut d'aplicar als pressupostos d'enguany.

Així, el conseller de Treball, Miquel Domènech, en explicar la política del seu departament contra l'atur, es va preocupar de deixar clar als mitjans de comunicació que ha d'actuar dins un «marc de política restrictiva», que les limitacions pressupostàries impliquen que «es fa el que es pot fer» i que, a fi de rebaixar els índexs de desocupació, la Generalitat ha de racionalitzar i coordinar al màxim els recursos financers propis i els que provenen directament de l'administració de l'estat.

D'altra banda, el mateix conseller d'Economia i Hisenda, Antoni Birlanga, ha assumit, en diverses declaracions públiques, la necessitat de lluitar contra el dèficit públic que justifica la reducció de les inversions de

l'estat i, com a conseqüència, la minva en les disponibilitats del Fons de Compensació Interterritorial i, per tant, el retall en el finançament autonòmic. Birlanga, però, ha aprofitat sempre per a recordar que l'aplicació d'un sistema definitiu de finançament autonòmic durant el mateix any 1986 podria contribuir a corregir les alteracions que en les previsions d'ingressos es produiran en cas contrari.

Tot plegat, del retall en el finançament autonòmic s'han derivat les principals limitacions dels pressupostos d'enguany i de la solució definitiva de la fórmula de finançament esperen els nostres dirigents les solucions futures. Un retall que el govern valencià ha acceptat disciplinadament, després d'una inicial posició crítica, i una fórmula definitiva de finançament en la negociació de la qual, segons tots els indicis, la Generalitat valenciana no està jugant, precisament, un paper protagonista. □

Dalt, Antoni Birlanga, conseller d'Economia i Hisenda. Baix, José Galán, del grup comunista de les Corts valencianes.